

Werk der broden v.z.w.

Andre Delzennestraat 9, 7800 Aat, België.

<http://www.AnthonyCharity.org>

« *Laten we de kinderen een opleiding geven voor een betere wereld* »

Driemaandelijks - n°1 - 4de trimester 2003

Sluitings-toelating : BC 6295

Afgiftekantoor : Brussel X

Aanneming : P 304122

000000-00 [0000]

25 September 2003.

Plechtige eerste steenlegging voor de St. Antoniuschool... «Jullie hebben kleur gegeven aan ons leven !!»

Beste vrienden,

De meesten onder u schenken al jaren een deel van hun bezit aan de minderbedeelden, als teken van solidariteit. In het verleden hebben wij uw gulle giften altijd overgemaakt aan diverse humanitaire projecten. Wij konden u toen helaas niet op de hoogte te brengen van onze strategische overwegingen bij het toekennen van uw bijdragen aan elk van die ontwikkelingsprojecten. Nu wij zelf rechtstreeks hulp gaan bieden bij de ontwikkeling van minderbedeelden, willen wij onze fondsen nog efficiënter aanwenden. Daarom starten wij met dit *ACB News*, om u, gulle gevers, op de hoogte te houden van onze plannen en projecten. Wij geven eerlijk toe dat wij hopen dat u daardoor nog meer gemotiveerd zult zijn om uw steentje bij te dragen tot de realisatie van onze projecten, om zo een menswaardig bestaan op te bouwen voor diegenen die niets hebben in dit leven. In dit eerste nummer vertelt onze projectmanager ter plaatse over het verloop van onze eerste inspanningen om kinderen uit een verwaarloosde streek een school en onderwijs te bezorgen.

Marc Valentin, Voorzitter

Dorp in India

Het eerste dat de bezoeker treft in elk willekeurig afgelegen Indisch dorp, dat zijn de kinderen die doelloos rondhangen en de volwassen mannen die zitten te kaarten. Vrouwen brengen water aan uit afgelegen waterputten en bronnen. Ze plukken gras in de velden rond het dorp om het vee te voederen, dat hun enige bron van inkomsten is. Verder komen deze ongeletterde vrouwen hun huizen niet uit. Het is vreemd om te zien hoe de meeste vrouwen hun gezicht bedekken telkens ze hun huis verlaten.

De dorpskinderen gaan ook niet naar school omdat ze te arm zijn of eenvoudigweg omdat er in de meeste dorpen geen school is. Er is ook geen werk voor de volwassenen, behalve in de landbouw, maar dat is meestal seizoensarbeid. De meeste gezinnen hebben een klein stukje grond dat nauwelijks volstaat om hen te voeden. Door hun werkloosheid en armoede kunnen ze nauwelijks het hoofd boven water houden en is hun gezondheidstoestand zeer slecht. Het valt ook op dat er nergens infrastructuur is voor drinkwater, dat hun leefomgeving niet schoon is en dat de behuizing van deze mensen armzalig is

Klein beginnen

Ik heb jarenlang in Indische dorpen gewerkt en de achterdocht waarmee dorps-

bewoners vreemden bekijken die hun dorp bezoeken, was mij dus bekend. Toen ons team voor het eerst Jugawar binnenreed waren we dan ook niet verwonderd dat we met de gebruikelijke achterdocht werden benaderd.

Die houding komt vooral door de armoede waarin zij leven, die een sfeer creëert waarin mensen elkaar niet gemakkelijk vertrouwen. Wij lieten ons daar niet door afschrikken, en gingen geregeld bij hen zitten, luisterden naar hen, en vertelden hen waar wij mee bezig waren. Zo slaagden wij er stilaan in hun vertrouwen te winnen.

Waarom precies Dugawar ?

Wij hebben *Dugawar* gekozen omdat het één van de meest achtergestelde streken in India is, met de laagste graad van alfabetisering en de grootste bevolkingsdichtheid. Het werkloosheidscijfer in deze dorpen is zeer hoog, er zijn geen voorzieningen voor onderwijs, communicatie en gezondheidszorg, er is geen reguliere electriciteitsvoorziening, er zijn geen telefoonverbindingen mogelijk. Dat gebrek aan basisvoorzieningen maakt van het leven in deze dorpen een vreugdeloos dagelijks gevecht om te overleven. Wij beseffen terdege dat onze inspanningen niet zullen volstaan om alle problemen van deze mensen op te lossen, maar het weinige dat wij

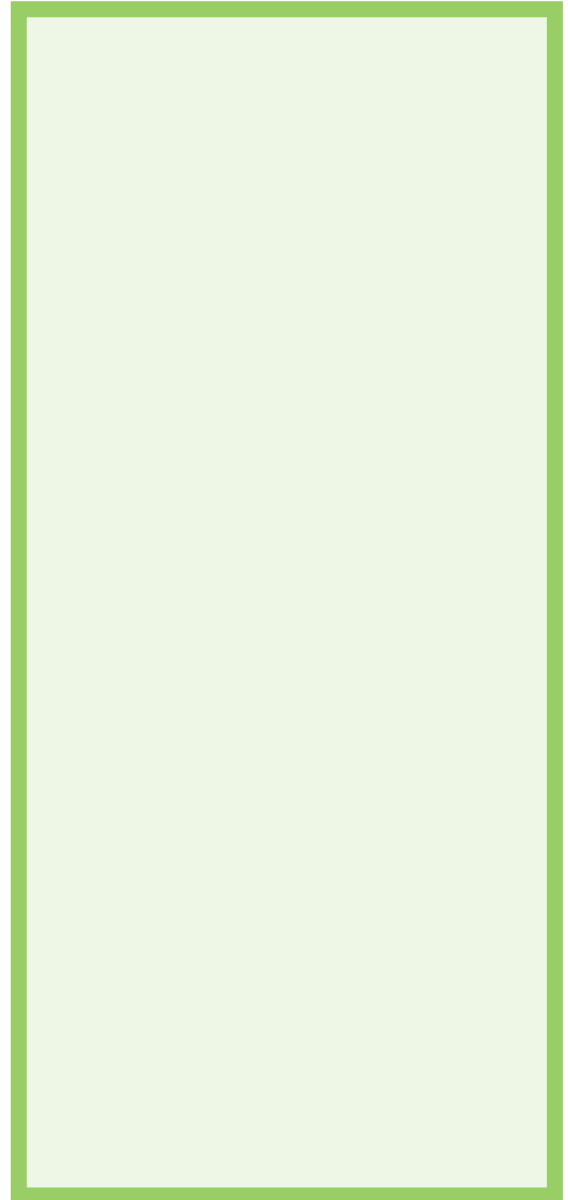

kunnen doen, zullen wij zeker niet nalaten!. Als startpunt hebben wij alvast het onderwijs voor de kinderen gekozen. In een volgende fase hopen wij gespreksgroepen op te zetten met de vrouwen, om samen met hen te kijken wat de mogelijkheden zijn om hun toestand te verbeteren en de dorpen tot ontwikkeling te brengen.

Vergadering met de dorpsleiders

In het besef dat het geen zin heeft om hulp - hoe goedbedoeld ook - op te dringen, en omdat wij het belang erkennen van de lokale structuren, nodigden wij vervolgens de leiders van de dorpen uit op een vergadering. Er stond een tent op de plaats waar de school moet komen, en daar aten we allemaal een hapje. De dorpsbewoners vertelden over de vele problemen waarmee zij te kampen hebben, maar ze stelden ook zelf oplossingen voor. Zij gaven ons hun visie op onderwijs, en legden uit wat zij in dat verband van ons verwachtten.

Wij hebben de ideeën en suggesties van de dorpsbewoners nauwgezet genoteerd. Zij waren tevreden dat zij erkend werden als volwaardige gesprekspartners en verklaarden zich bereid om zich in te zetten voor onze plannen, om er een gezamenlijk project van te maken. Voor de dorpsbewoners was deze

vergadering een nieuwe en zeer positieve ervaring.

Nood aan infrastructuur:

Eerste vereisten als je kinderen wil onderwijzen, zijn een schoolgebouw en onderwijzers. In geen van deze dorpen stond een schoolgebouw, en er waren in de streek ook geen onderwijzers te vinden. Dus kochten we van de dorpsbewoners tegen een redelijke prijs een stuk grond om een school en accommodatie voor onderwijzers van buitenaf op te bouwen. Want goed onderwijs veronderstelt goede onderwijzers, en die moeten we van buiten de streek betrekken, wat betekent dat wij hen ook moeten huisvesten.

De eerste steenlegging voor de Sint-Antoniusschool

Het idee voor de plechtige eerste steenlegging voor de school kwam van de dorpsbewoners zelf, en wij zijn hen daarin met plezier gevolgd. Voor hen was dit een nieuwe ervaring, en wij waren blij dat wij hen dat duwtje in de goede richting hadden gegeven waardoor zij nu samenwerkten voor een initiatief van openbaar nut. En de dorpsbewoners waren heel gelukkig :«Jullie hebben kleur gegeven aan ons leven !!» zei er één.

De belangrijkste vertegenwoordigers van de plaatselijke overheid en van de kerk waren hierbij aanwezig.

De start van ons onderwijsproject

We zijn begonnen met het uitzoeken en helpen van de meest behoeftige en hulpbehoevende kinderen, zonder onderscheid van afkomst of levenswijze. En een nog veel groter aantal kinderen wacht nu om zich in te schrijven in de nieuwe school, die van start gaat in juli 2004.

Dankbare dorpsbewoners

De dorpsbewoners vragen dikwijls aan wie ze deze edelmoedigheid te danken hebben. Wij hebben hen verteld over het Werk der Broden van Sint Antonius en over jullie allen, die bijdragen tot de verbetering van hun levenskwaliteit. Zij hebben mij gevraagd om elk van jullie te bedanken voor zoveel vriendelijkheid en liefdevolle vrijgevigheid... Ze vragen ook dikwijls hoe de mensen leven in Europa, en wie jullie zijn, want voor hen is dit allemaal totaal nieuw en onverwacht! Maar ze besluiten telkens met «God zegene elk van hen !»

Mollykutty Sebastian, Projectmanager